

om er eens een middag te vertoeven. Dat deed Mara soms dan ook. Al vond ze dat je eigenlijk aan dat soort dingen niet veel moest uitgeven. Maar, hé, voor de rest gaf ze niet veel uit, dus zo af en toe moest kunnen.

‘Nou,’ zei Mara, ‘eerlijk gezegd niet. Ik moest even aan mijn ma denken, die er helaas niet bij kan zijn. Ze had het prachtig gevonden om mij op deze dag te begeleiden naar mijn Walter.’

Twee jaar geleden was haar moeder overleden. Een hartstilstand tijdens het kaarten met haar vriendinnen. Het sloeg in als een bom bij iedereen. Ze had immers nooit ergens last van, althans dat liet ze niet blijken. Mara zou nog wel met haar meegaan naar het ziekenhuis om haar hart na te laten kijken, omdat ze soms wat grauw zag. Maar dat was niet meer nodig helaas.

Het was meteen een heel rare dag geworden. Toen ze in het ouderlijk huis kwam, sloeg ineens het hele stopcontact uit de muur. Met draad en al. Dat kon in principe niet. Haar buurman, een elektricien, zei het ook. ‘Onbegrijpelijk dat dit gebeurt.’

Maar dat was nog niet het enige. Ook de bol van de hanglamp spatte finaal uit elkaar, in gruzelementen. En alsof dat al niet genoeg was – bij thuiskomst spatte ook de slaapkamerlamp uit elkaar. En als kers op de taart begon het te sneeuwen. Heel veel. Mam hield niet van sneeuw. Het beperkte haar in haar doen en laten, vond ze. Niet even lekker op de fiets weg kunnen en zo. Alsof het zo moest zijn dus. Een teken van boven. Zo zag Mara dat. Ze was niet zo bijgelovig, maar dit was toch te bizar voor woorden. Net alsof mam boos was dat ze deze aarde moest verlaten en het eigenlijk niet wilde.

‘Je mam was niet zo gelukkig,’ zei Stella.

‘Nee, klopt, mijn vader maakte het haar niet makkelijk.’

Drank was het voornaamste waar hij nog van genoot. Gewoon een alcoholist. Hij haalde het overal vandaan, want stel je voor dat ze je twee keer in de week een fles jenever zagen kopen. Hij ging in meerdere dorpen in de omgeving naar de slijterij.

‘Ik meen ook dat je zei dat hij overal wat verstopte,’ opperde Stella.

‘Ja, klopt, hoor, de sukkel, alsof mijn ma dat niet wist. En toen hij eindelijk in een verslavingskliniek werd opgenomen, hebben we echt alles in en om het huis uitgekamd. We vonden werkelijk op de meest idiote plekken flessen drank. In de waspoederton, onder de lakens in de linnenkast en zelfs buiten aan een draad in de sloot. Pfft, niet te snappen zo’n man.’

‘Het is voor je moeder inderdaad niet makkelijk geweest om te leven met een alcoholist’.

‘Nee, zeker niet, ik ben er ook van overtuigd dat ze is gestorven door al die ellende die ze iedere dag zag. En niet alleen zag ... Hij had ook nog eens losse handjes. Niet alleen bij haar, maar ook bij ons. Ik zei wel eens tegen haar: “Ga weg bij die man, ga op jezelf.”’

Het klonk wat oneerbiedig, maar die man was allang niet meer haar vader. Dat had hij allang kapot gemaakt. Toen hij dan ook overleed een half jaar terug, had niemand van de familie daar last van. Het was eerder een opluchting, vooral voor haar broer, die heel wat werk voor hem verrichte. Er was altijd wel wat. Zij zou het niet allemaal hebben kunnen doen. Een heidens karwei, daar nam ze echt haar petje voor af.

Pas later begreep ze dat haar vader zelf voor het moment om te sterven had gekozen. Hij was helemaal alleen, maar dat had hij er zelf naar gemaakt. Ze geloofde niet dat er überhaupt iemand bij had willen zijn, zij in ieder geval niet. Gek genoeg

deed het haar eigenlijk helemaal niets, hij had dit leven zelf zo gewild. Hij was er nooit voor hen en zij nu niet voor hem. Ze wist wel dat haar vriendinnen pas op latere leeftijd wisten hoe hij echt was. Ze dachten dat zij een leuke pa had. En net als haar ma liet ze zich daar nooit over uit. Pas toen haar moeder begraven was en zijzelf instortte, hoorden haar vriendinnen hoe het er werkelijk bij hen thuis aan toeging. En snapten ze ook waarom zij al op jonge leeftijd op kamers ging.

‘Het ziet er al mooi uit, hoor, Stella,’ zei Mara. ‘Ik heb zo’n zin in deze dag. Zag je hoe de zon opkwam vanmorgen? Das een goed teken, denk je ook niet?’

Stella zuchtte eens diep. ‘Jij springt ook van de hak op de tak.’

‘Nou ja, ik kan niet steeds in het verleden blijven hangen, denk je ook niet?’

‘Nee, dat is ook weer zo,’ lachte Stella. ‘Nou, kijk eens in de spiegel. Is het zo naar je wens?’

‘Ik moet het toegeven: je hebt er werkelijk iets prachtigs van gemaakt.’

Haar donkere lange haren waren prachtig in een rol op haar hoofd gedrapeerd en haar make-up was heel subtiel in mooie, zachte aardetinten met bijpassende lipstick.

‘Je hebt jezelf overtroffen, Stella, ik ben er superblij mee. Als Walter dit niet mooi vindt, dan weet ik het niet meer. Hij is niet zo van de make-up, maar op een dag als vandaag heeft hij niet veel te willen. Hij moet het er maar mee doen, vind je ook niet? Het is ook niet overdreven, dat scheelt.’

Een klein uur later kwam de rest van de vriendinnen. Ze raakten niet uitgepraat over de mooie locatie en over haar verschijning. Haar trouwjurk was ook al een en al glamour. Ze was trots op zichzelf, had hem helemaal alleen uitgezocht, samen